

Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν οἱ γνωστότεροι τῶν Ἀργυροπούλων εἶνε
οἱ ἔξης:

α') Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, κατοι-
κῶν ἐν ville de Zechari τῆς Κρήτης τῷ 1461 ἐνήργει κατὰ τῆς
ἐν τῇ γήσῳ βενετικῆς ἀρχῆς. Τὸ δέ συμβούλιον τῶν δέκα ἐν
Βεγετίᾳ, μαθὼν ταῦτα, διέταξε δι' ἀποφάσεως τῆς 19 Ἰουνίου
τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὰς ἀρχὰς τῆς Κρήτης νὰ ἐπιβλέπωσι μετὰ
προσοχῆς τοὺς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκ τῆς Πελοποννήσου
ἔρχομένους "Ἐλληνας ὡς καὶ πάντας τοὺς ιερεῖς καὶ καλογήρους¹".

β') Ἀργυρόπουλος Ἰωάννης ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Θεσσαλο-
νίκῃ τελευτῶντος τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰώνος. Τὸν τάφον δ' αὐ-
τοῦ ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Πέτρος Παπαγεωργίου, καθ' ἀνεκοίνωσεν
εἰς τὸν ἐν Δρέσδῃ κ. Θρασύβουλον Ἀργυρόπουλον δι' ἐπιστολῆς
τῆς 23 Ιουλίου 1907, ἦν οὗτος εὔμενῶς μοι παρεχώρησε πρὸς
δημοσίευσιν, ἐν τῇ κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας
Σοφίας, νῦν μεταβεβλημένη εἰς τζαμίον. "Ἔχουσι δὲ τὰ περὶ τοῦ
τάφου ἐν τῇ ἐπιστολῇ ςδε".

« Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγίου βῆματος τῆς ἐκκλησίας κεῖται κατὰ
γῆς, ἐνεσφηνωμένη ἐν τῷ ἐδάφει, μαρμαρίνη πλάξ, ὅψους μέ-
τρων 2.13 καὶ πλάτους 0.01, φέρουσα ἐπιγραφὴν, ἣς ἐπισυνά-
στω ὑμῖν ἴδιαίτερον πανομοιότυπον. »

» Ἡ ἐπιγραφὴ ἀναγνωστέα·

T(ά)φ(ος) Ἰωάν(νου) Ἀργ(υ)ρ(ο)π(ού)λ(ου).

» Οπως καὶ ὑμεῖς βλέπετε ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ, γράμματά τινα

¹ Lamansky Secrets d'état de Venise. 'Ἐν Πετρουπόλει. 1884 σ. 047.— Ήρ6λ.
Gerland Histoire de la noblesse crétoise au moyen âge σ. 32 καὶ 34 σημ. 2.

(άτινα ἐν τῇ ἀναγνώσει μου ἐδήλωσα μεταξὺ παρενθέσεων) παρελείφθησαν ύπό τοῦ χαράκτου ως εύχριτως ἐννοούμενα, κατὰ γενικὴν συνήθειαν οὐ μόνον ἐν τῇ Βυζαντιακῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἐπιγραφικῇ. Ἡ ἀναγνωσίς μου εἶναι ἀσφαλεστάτη: ἔχομεν τὰ γράμματα:

ΙΩ
ΤΦ ΑΝ ΑΡΓΡΠΛ

καὶ τὸ $\tilde{\Phi}$ C = τ(ά)φ(ος) εἴγαι συνηθέστατον ἐν ταῖς Χριστιανικαῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης.

«Νον πολλὰ γεννῶνται τὰ ζητητέα: Α') βεβαίως δὲν ἐννοεῖται ὁ περίφημος ἐν Ἰταλίᾳ φιλόσοφος, δστις ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ τῷ 1486¹. Ἀλλ ὁ φιλόσοφος, ως γινώσκετε, εἶχε καὶ ὄμώνυμον αὐτῷ υἱὸν, τὸν Ἰωάννην, περὶ οὗ γράφει καὶ ὁ Gesner: ίδε Fabricii Bibliotheca Graeca Τόμ. III (1793) σελ. 214 καὶ Τόμ. XI (1808) σελ. 460. Ἐννοεῖται ἄρα γε Ἀργυρόπουλος ὁ junior; Πιθανὸν δτι οὗτος φυγὼν ἐξ Ἰταλίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἐγκατέστη ἐν Θεσσαλονίκῃ. Πάντως δ' ὅμως ἐγὼ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχω δτι σώζεται ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡ ἐπιτάφιος πλάκη Ἀργυροπούλου ἐκ τῆς γνωστοτάτης ὑμῶν προγονικῆς οἰκογενείας.

«Β') Ποῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐτάφη ὁ Ἀργυρόπουλος; Διότι, δτι τῦν ἡ πλάκη κεῖται ἐν τῷ ἀγίῳ βῆματι τῆς ἐκκλησίας, τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόδειξις δτι καὶ ἐκεῖ ἐτάφη ὁ Ἀργυρόπουλος. Ο τάφος πιθανώτατα ἔκειτο, κατὰ τὴν γενικὴν συνήθειαν, ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας, οἱ δὲ Τοῦρχοι καταλαβόντες τὴν ἐκκλησίαν ἀνώρυξαν καὶ τοῦτον καὶ ἄλλους τάφους, τὰς δὲ πλάκας μετεχειρίσθησαν ως υλικὸν ἐπιστρώσεως τοῦ ἐδάφους ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ναῷ.

«Πρὸς τὰ εἰρημένα μοι συμφωνεῖ τῶν γραμμάτων ὁ ρυθμὸς, αἰῶνος ΙΕ' τελευτῶντος »².

¹ Περὶ τοῦ πραγματικοῦ ἔτυμος τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἦδε ἀνωτέρω σ. 56'.

² "Ιδε καὶ τὰ ὄλιγα ὅσα μῆνάς τινας μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ γράμματος τούτου ἔγραψεν ὁ κ. Πέτρος Παπαγεωργίου τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1907 καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ *Byzantinische Zeitschrift* Τόμ. III' (1909) σ. 152 κ. ἐ.

Καὶ πρὸς μὲν τἄλλα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης συμφωνοῦμεν· ἀλλ' ἡ εἰκασία, διὰ ὁ εὑρεθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ τάφος Ἰωάννου Ἀργυροπούλου εἶναι ὁ τοῦ ὀμωνύμου υἱοῦ τοῦ μεγάλου φιλολόγου ἔξελέγχεται πεπλανημένη μετὰ τάνωτέρω ἐκτεθέντα περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου πορίσματα τὰ στηριζόμενα ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τουτῷ συλλεχθεισῶν συγγραφῶν. Πράγματι εἴδομεν ἀνωτέρω, διὰ ἡ μαρτυρία τοῦ Gesner περὶ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, υἱοῦ τοῦ ὀμωνύμου πατρὸς, εἶναι δλῶς ἀστήρικτος καὶ σφαλερά· "Ἄλλου τινὸς λοιπὸν Ἀργυροπούλου υἱὸς ἦτο ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀποθανὼν Ἰωάννης, διὸ θὰ ἡδυνάμεθα ἵσως νὰ ταύτισωμεν μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ὑπὸ ἀρ. α' ἀναγραφούμενου, μεταβάντος ἵσως μετὰ τὸ 1461 ἐκ Κρήτης εἰς Θεσσαλονίκην. Ἀν δὲ ἦτο ἔγγαμος, εἰ καὶ δὲν γινώσκομέν τι περὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἔξηγεῖται ἐντεῦθεν ἡ κατὰ παράδοσιν εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἔκεινον χλάδον τῶν Ἀργυροπούλων ἀναβίβασις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ἀκμασάσης φαναριωτικῆς οἰκογενείας.

γ') Ἀργυρόπουλος Ἰωάσαφ ὁ γενόμενος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Καὶ τὸν μὲν πρὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἀρχῆς βίον τοῦ Ἰωάσαφ ἀγνοοῦμεν, μητροπολίτης δὲ Θεσσαλονίκης ἀνεδείχθη τῷ 1565¹. Κατηγορηθεὶς δ' ὡς ἀνακοινώσας εἰς τοὺς Ἐσπερίους τὰ τῆς ἐτεὶ 1571 ἥττης τῶν Τούρκων παρὰ τὰς Ἐχινάδας τῆς γνωστοτέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ναυπάκτου, κατ' ἀπαίτησιν τῆς Πύλης ἐστερήθη τὴν μητρόπολιν αὐτοῦ, καὶ παρε-

¹ "Ιδε τὴν περίληψιν τοῦ ἐνῷ μνημονεύεται κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1565 σιγιλλίου τοῦ πατριάρχου Μητροφάνους Γ' παρὰ τῷ κ. Πέτρῳ Παπαγεωργίου ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. Ζ' (1898) σ. 75.—Σιγίλλιον τοῦ Ἰωάσαφ ὡς ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης καὶ ὑπερτίμου καὶ ἔξαρχου πάσης Θεσσαλίας καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Ἐφέσου ἐν ἐτεὶ 1569 περὶ τῆς μονῆς Βλαταίων ἐξέδωκεν ὁ κ. Πέτρος Παπαγεωργίου ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. Η' (1899) σ. 410 κ. ξ. Εἰς δὲ Ἰωάσαφ Θεσσαλονίκης τοὺς αὐτοὺς φέροντα τίτλους ἀνήκεν ὁ ὑπὸ ἀρ. 769 κῶδιξ τῆς μονῆς Ἰβήρων ἐν ἐτεὶ ,ζμγ' ἴνδ. η', ἥτοι 1535." Ιδε Σπυρ. Π. Λάμπρου Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἀγίου Ὁρούς Ἑλληνικῶν κωδίκων. 'Ἐν Κανταβριγίᾳ. 1900 Τόμ. Β' σ. 224. 'Αλλ' ὁ Ἰωάσαφ οὗτος δὲν εἶναι ὁ Ἀργυρόπουλος, ἀλλὰ προγενέστερος δράμνυμος ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, περὶ οὗ λίδε Πέτρος Παπαγεωργίου ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. Ζ' (1898) σ. 71 κ. ξ.

χωρήθησαν εις αύτὸν ἔξαρχικῶς αἱ μητροπόλεις Μελενίκου καὶ Περιθεωρίου, ἕως ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν ίδιαν μητρόπολιν¹. Ἐπανῆλθε δ' ὁ Ἰωάσαφ εἰς τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης, ἄγνωστον πότε, καὶ ως τοιοῦτος ἔκτισε τῷ 1573 ἐν τῇ ἀνατολικῇ αὐλῇ τῆς μονῆς Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ χρήνην φέρουσαν πλάκα ἀναγεγλυμμένην μετὰ ἐπιγράμματος ἐπτὰ στίχων, ἐν οὓς μνημονεύεται ὡς κτίστης αὐτῆς

Θετταλίας κύριος ἐν θυηπόλοις
Ἄργυρόπουλος κλεινὸς ὢν Ἰωάσαφ².

Δὲν γινώσκομεν πόσον χρόνον μετὰ τὸ 1573 ὁ Ἰωάσαφ Ἄργυρόπουλος προέστη ἀκόμη τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ο κ. Βασιλειος Μυστακίδης λέγει αύτὸν ἀρχιερατεύσαντα μέχρι του 1571³. Ἀλλ' οὐχ ἡπτὸν τῷ μὲν 1576 εἶδεν αύτὸν ἐν τῷ πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Γερμανὸς Στέφανος Γερλάχιος⁴, ὁ δὲ Ἀμασείας Ἀνθίμος Ἀλεξούδης τὴν ἀρχιερατείαν αὐτοῦ θεωρεῖ παραταθεῖσαν μέχρι του 1578⁵. Ἀλλὰ παρὰ τῷ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ ἔξακολουθεῖ μνημονευόμενος καὶ μέχρι του 1579⁶.

Τρία δ' ἐπιγράμματα εἰς αὐτὸν Γεωργίου τοῦ Αιτωλοῦ εἰς στίχους ἡρωελεγείους ἔξεδωκε πρῶτος ὁ κ. Β. Κ. Στεφανίδης ἐκ του ὅπ' ἀρ. 1099 κώδικος τοῦ ἑλληνικοῦ γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως⁷ καὶ εἴτα ταύτα μετὰ διορθώσεων ὁ κ. Πέτρος Παπαγεωργίου⁸.

¹ Ἡδε Ἀθ. Παπαδόπουλον Κεραμέα ἐν Ἐκκλησιαστικῇ ἀληθείᾳ Τόμ. Δ' σ. 401 καὶ ἐν Byzantinische Zeitschrift Τόμ. I' (1901) σ. 195. — Περ. Ζερλέντην αὐτόθι Τόμ. IB' (1903) σ. 139 κ. ἑ. — Πέτρο. Παπαγεωργίου αὐτόθι Τόμ. IH' (1909) σ. 150 κ. ἑ. — Louis Petit ἐν ταῖς Echos d'Orient Τόμ. Ν' (1902) σ. 152 κ. ἑ.

² Ἡ ἐπιγραφὴ αὗτη ἔξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Παπαγεωργίου αὐτόθι σ. 81.

³ Διάφορα περὶ Θεσσαλονίκης σημειώματα ἐν τῷ Περιοδικῷ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Τόμ. KZ' (1895-99) σ. 379.

⁴ Stephan Gerlachs des Aeltern Tagebuch σ. 200.

⁵ Χρονολογικοὶ κατάλογοι τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων κατ' ἐπαρχίας ἐν Νεολόγῳ Κωνσταντινουπόλεως "Ετ. ΚΔ' (1890) ἀρ. 6369.

⁶ Turcograecia σ. 326-7 κ. ἑ.

⁷ Ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. IΓ' (1907) σ. 468 κ. ἑ.

⁸ Αὐτόθι Τόμ. IH' (1909) σ. 147 κ. ἑ.

δ') Τελευτῶντος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰώνος εὑρίσκομεν πρὸ τοῦ ἔτους 1568 ἐν Φωκαίᾳ καὶ Ἐφέσῳ Ἱερέα Ἀθανάσιον Ἀργυρόπουλον καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ 1568 μέχρι τούλαχιστον τοῦ 1577 μητροπολίτην Ἐφέσου. Γινώσκομεν δὲ τοῦτον ὡς βιβλιογράφον καὶ κτήτορα κωδίκων¹. Μνημονεύεται δὲ καὶ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ Gerlach εὑρισκόμενος ἐν Κωνσταντινούπολει τῇ 24 Αὐγούστου 1576 πιθανῶς ὡς συνδικός. Ο αὐτὸς δὲ μαρτυρεῖ, δτι ὁ Ἀργυρόπουλος ἦτο τότε πεντηκοντούτης (*Quinquagenarius erat,*

¹ Τό δονομ' αὐτοῦ εὑρίσκομεν ἐν διαφόροις κώδιξιν, ἐν οἷς καὶ ὁ Βουρνεῖανός 54 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου, κῶδιξ σύμμικτος περιέχων Εὐχολόγιον καὶ ἔλια καὶ γεγραμμένος ὑπὸ διαφόρων χειρῶν τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰώνος. Τούτου ἐν φ. 1846 ἀναγνώσκομεν τάδε· Θεοῦ τὸ δῶρον Ἀργυροπούλου πόνος ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ τάλα (ἴσως γραπτέον τάχα) καὶ ἴερέως. Ἐν δὲ φ. 221α τοῦ αὐτοῦ κώδικος τῇ αὐτῇ χειρὶ ἐγράφησαν τάδε· "Ἐτους ζπα" (= 1573), μηνὶ Μαΐῳ ιθ', ἵνδ. α'. ἐν τῇ νέᾳ Φωκαίᾳ. Ιδε Omont Notes sur les ms. grecs du British Museum ἐν Bibliothèque de l'Ecole des Chartes Τόμ. ΜΕ' (1884) σ. 335. Ἐν δὲ φ. 46α φέρεται τὸ ἔξης σημείωμα· Ἀργυροπούλου ἴερέως σεβαστιανοῦ καὶ πρωτοπάτα (γρ. πρωτοπαπᾶ) τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου, διὰ τοῦ θείου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθῆς Ἀθανάσιος, ἴερομόναχος καὶ πνευματικός, τὰ δὲ νῦν μητροπολίτης τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας Ἀθανάσιος² [Idee Forshall] Catalogue of manuscripts in British Museum. New Series Part. II. The Burneian manuscripts. En Λονδίνῳ. 1834 σ. 19. Ἐν τῷ σημειώματι τούτῳ εἰκάζομεν, δτι αἱ λίξεις διὰ τοῦ θείου — Ἀσίας Ἀθανάσιος εἶνε προτειθειμέναι ἀργότερον, ἐντεῦθεν δ' ἔηγεται ἢ τε ἀσυνταξία τοῦ ὅλου σημειώματος καὶ τὸ παράδοξον τῆς ἐν τῷ αὐτῷ σημειώματι ἀναγραφῆς τοῦ Ἀθανασίου Ἀργυροπούλου τοῦτο μὲν ὡς ἴερέως, τοῦτο δὲ ὡς μητροπολίτου. Ήτο δὲ ἴερεὺς ἀκόμη τὸν Φεβρουάριον 1567 κατὰ τὸ ἐν τῷ Σιναϊτικῷ κώδικι 976 χρυπτογραφικὸν σημείωμα ἀμαρτωλὸς Ἀργυροπούλου (;) ἴερεύς. Gardthausen Catalogus Codicum graecorum Sinaiticorum σ. 211. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος 1568 βλέπομεν αὐτὸν ἥδη γενόμ.νον μητροπολίτην Ἐφέσου κατά τι σημείωμα τοῦ φ. 50 τοῦ ἀνωτέρῳ Βουρνεῖανοῦ. Forshall ἔνθ' ἀν. Τέταρτον δὲ σημείωμα τοῦ αὐτοῦ κώδικος ἐν φ. 221α λέγει· "Ἐτους ζπα" (= 1573) μηνὶ Μαΐῳ ιθ', ἵνδ. α' ἐν τῇ νέᾳ Φωκαίᾳ (Forshall ἔνθ' ἀν. σ. 20). — Omont ἔνθ' ἀν.), καὶ, ἀν ὑποτεθῆ γεγραμμένον τῇ αὐτῇ χειρὶ, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροπούλου ἥδη ὄντος μητροπολίτου καὶ διατοίβοντος προσωρινῶς ἐν Νέᾳ Φωκαίᾳ, ὅπου καὶ πάλιν εὑρίσκομεν αὐτὸν τῷ 1577 ὡς βιβλιογράφον τοῦ πολυμιγοῦς κώδικος 131 τῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Όρει μονῆς Ἐστιγμένου, ἐν ᾧ εὑρίσκομεν τὸ ἔξης σημείωμα. Τὸ παρόν βιβλίον ὑπάρχει κάμοις ἀμαρτωλοῦ Ἀθανασίου ἀρχιερέως Ἐφέσου. Εγράφη δὲ ἐν ἔτει ζ πεμβρίων καὶ ἵνδ' σε ἐν τῇ Νέᾳ Φωκαίᾳ. + Ο Ἐφέσου μητροπολίτης Ἀθανάσιος ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας. Ιδε Σπυρ. Π. Λάμπρου Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἀγίου Όρους Ἑλληνικῶν κωδίκων. Εν Κανταβριγίᾳ τῆς Ἀγγλίας. 1895. Τόμ. Α' σ. 187. "Ἐν δὲ καὶ ἥμισυ ἔτος πρότερον, τὸν

gravis venerandus) καὶ δτι ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺν χρόνον¹.

ε') Ἀργυρόπουλος Γερμανὸς μοναχὸς ἀγνώστου χρόνου συνέθεσε μουσούργηματα εἰς τὸ Μαθηματάριον².

ς') Ἀργυρόπουλος Θεόδωρος ἀγνώστου χρόνου ὑπῆρξεν ὁμοίως συνθέτης ἐκκλησιαστικῶν μελῶν³.

ζ') Ἀργυρόπουλος Θεοφύλακτος δομέστικος ἀγνώστου χρόνου ὑπῆρξεν ὁμοίως μελοποιὸς ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων⁴.

η') Ἀργυρόπουλος Μαγουὴλ ἀγνώστου χρόνου εἶνε εἰς τῶν μελψῶν τῆς Ψαλτικῆς τῆς περιεχομένης ἐν τῷ χώδικι 452 τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ρωμανικῆς ἀκαδημίας, γεγραμμένης τὸν δέκατον ὅγδοον αἰῶνα⁵.

θ') Ἀργυρόπουλος Ἀναγνώστης Καλαβρυτινὸς, γραμματεὺς τοῦ βοεΐδα Καλαβρύτων Μουρὰτ Ἀλήμπεη, δεῖτις τῷ 1816 ἔξηπάτησε τὸν γραμματέα δανείσαντα εἰς αὐτὸν χρήματα, ἀτινα τέλος ἀπέλαβεν ὁ Ἀργυρόπουλος ἐν Ζαχύνθῳ δι' ἐνεργείας τοῦ ἐν Πάτραις Βρεττανοῦ προξένου⁶.

ι') Ἀργυρόπουλος Ἀνθίμος ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1768 καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Φιλικῆς ἐταιρείας. Ὡς μοναχὸς τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου παρὰ τὰ Θεοδώριανα τῶν Τζουμέρκων, περιποιούμενος τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ καταδιωκομένους, προεκάλεσε τὴν δυζμένειαν αὐτοῦ καὶ ἐφυλαχίσθη ἐπὶ δε-

Μάρτιον τοῦ 1576, ἔγραψε τὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῆς Λέσβου νῦν ἀποκείμενον χώδικα λειτουργιῶν 199. **Ιδε Ἀθαν. Παπαδόπουλον Κεραμέα ἐν Μαυρογορδατείῳ βιβλιοθήκῃ (Παράστημα Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως Τόμ. IZ' σ. 106).* Παρὰ δὲ *Marie Vogel - Victor Gardthausen Die griechischen Schreiber des Mittelalters und der Renaissance.* Ἐν Λειψίᾳ. 1909 ὁ αὐτὸς ἀνὴρ χωρίζεται εἰς Ἀθανάσιον Ἐφέσου (σ. 9) καὶ Ἀργυρόπουλον Ἱερέα (σ. 41).

¹ *Crusius Turcograecia* σ. 507.

² *Γεωργίου Παπαδοπούλου Συμβολαι* εἰς τὴν ιστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. **Ἐν Ἀθήναις. 1890 σ. x'.*

³ *Αὐτόθι σ. iθ'.*

⁴ *Αὐτόθι σ. iθ'.*

⁵ *Litzica Catalogul Manuscriptelor Grecesti.* Ἐν Βουκουρεστίῳ. 1909 σ. 219.

⁶ *Δεωνίδα Ζώη Ιστορικαὶ σελίδες* ἐν τῷ τοῦ I. Παπαδοπούλου *Ημερολογίῳ* τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔτους 1903 σ. 84 κ. ἐ.

καοκτώ μῆνας. Ἀπολυθεὶς δὲ διὰ τῆς μεσιτείας φίλων ὀπλαρχηγῶν, μετέβη εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἔνθα διετέλεσεν ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἅγιου Γεωργίου τῶν Λατίνων. Ἐκεῖ δὲ ὑπῆρξεν δὲ δρκίσας τοὺς Φιλικοὺς τῆς Ζακύνθου. Τυφλωθεὶς ἐν τῷ γήρατι ἀπέθανε τῇ 20 Ἰανουαρίου 1847 καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἐν μνήματι παρασκευασθέντι ὑπ' αὐτοῦ ζῶντος ἥδη ἀπὸ τοῦ 1835, καθ' ἀμαρτυρεῖ ἡ ὑπ' αὐτοῦ χαραχθεῖσα ἐπιγραφή¹.

Οἱ ἀνωτέρω σποράδες Ἀργυρόπουλοι, οὓς συνέλεξα ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ ὅν ὁ κατάλογος δύναται βεβαίως πλείστας δσας νὰ ὑποστῇ συμπληρώσεις, δὲν γινώσκομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος πῶς πρέπει νὰ συνδεθῶσι γενεαλογικῶς πρὸς τὸν πολύχλαδον ἐκεῖνον οἶκον. Καὶ βεβαίως μὲν ἥδη πρὸ τῆς ἀλώσεως ὁ οἶκος τῶν Ἀργυροπούλων δὲν περιωρίζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, πολὺ δὲ μείζων ὑπῆρξεν ἡ διασπορὰ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀλωσιν, ἐξ ἣς ἐξηγεῖται ἡ ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν πλείσταις δσαις τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν διάδοσις τοῦ δνόματος τῶν Ἀργυροπούλων. Εἰδικώτερον δὲ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν οἶκον τοῦτον μετὰ τὴν ἀλωσιν ἐν Κερκύρᾳ, Ζακύνθῳ καὶ Κωνσταντινουπόλει.

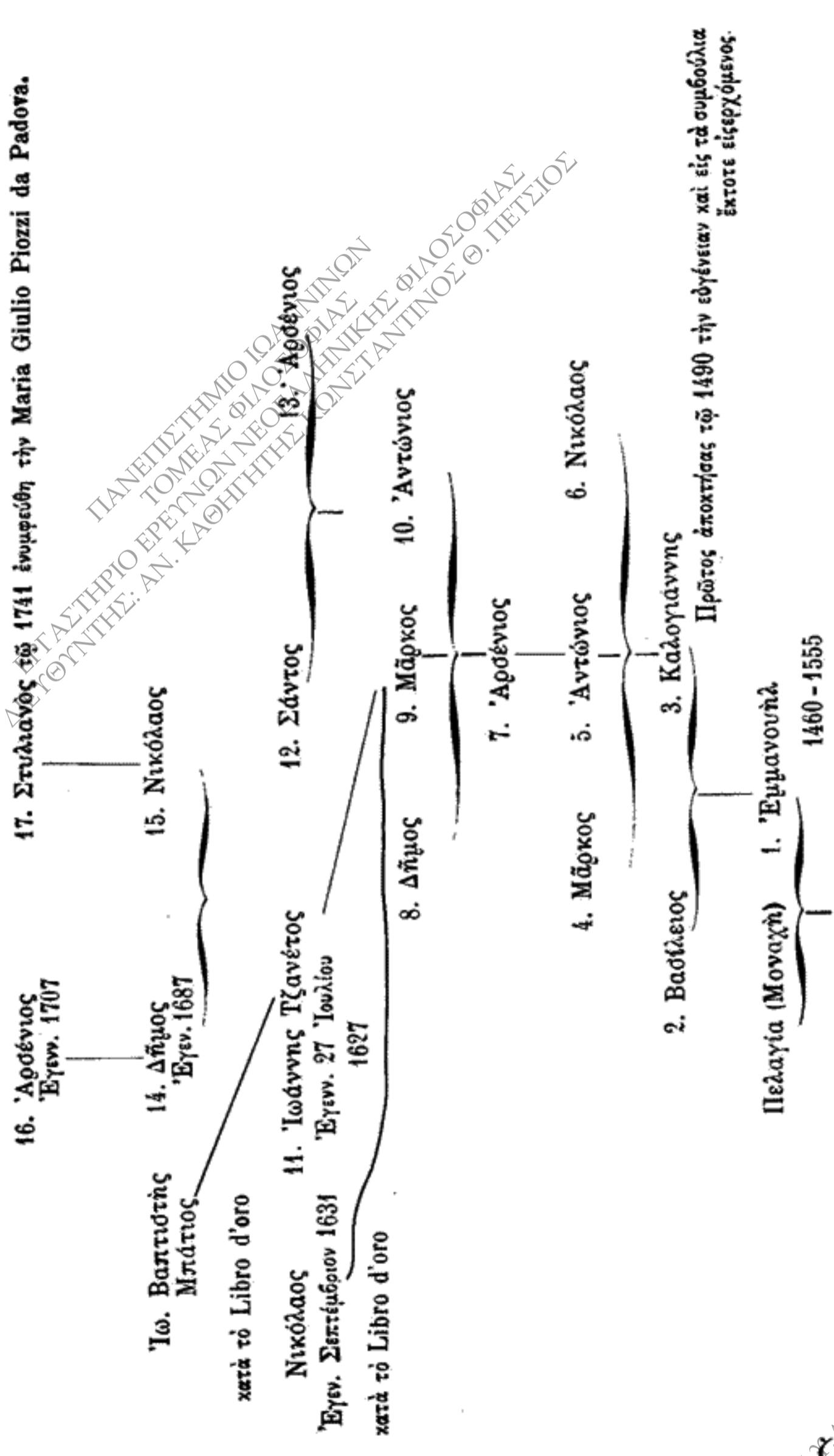
Τοὺς ἐν Κερκύρᾳ Ἀργυροπούλους περιλαμβάνει ὁ Μαρμορᾶς μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν αἵτινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ godono il privilegio di Nobili². Περὶ αὐτῶν δὲ προέβη κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐν Δρέσδῃ κ. Θρασυβούλου Ἀργυροπούλου εἰς ἀξιολόγους μελέτας ὁ ἐν Κερκύρᾳ γνωστὸς ἀναδιφητὴς τῶν πλουσίων τῆς πόλεως ἀρχείων κ. Λαυρέντιος Βροκίνης, οὗ τὸ σχετικὸν ὑπόμνημα παραθέτω ἐνταῦθα, προτάσσων τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρχειακῶν ἐγγράφων καταρτισθὲν γενεαλογικὸν στέμμα.

¹ Ἡδε Φιλολογικὴν ἐφημερίδα τῆς Νεολαίας ἐν Ζακύνθῳ. Τόμ. Α' (1857) τεῦχ. 13.—
Σπυρο Δὲ Βιάζη Ἀνθίμος Ἀργυρόπουλος ἐν Ἐεδδομάδι "Ἐτ. Α' Τόμ. Α'" (1884) σ. 86 κ. ἑ.—
Δεωνίδα Ζώη Φιλολογικὸν καὶ ιστορικὸν λεξικὸν Ζακύνθου. Ἐν Ζακύνθῳ
1898 σ. 93.

² Andrea Marmora Della historia di Corfù. Ἐν Βενετίᾳ. 1672 σ. 312.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

45'

« Ή από τῶν μέσων τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰώνος ἐν Κερκύρᾳ ἔγκαταστᾶσα οίκογένεια Ἀργυροπούλου, ἐκ Βυζαντίου δρυμωμένη, φαίνεται μετοικήσασα ἐκεῖθεν κατὰ τὴν πτῶσιν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων (1453) πρῶτον εἰς Ζάκυνθον. Κλάδος δέ τις τῆς εἰρημένης οίκογενείας μετώχησεν δψιαίτερον ἐκ Ζακύνθου εἰς Κέρκυραν, εἰς τὰς εὐγενεῖς δὲ τῆς νήσου ταύτης οίκογενείας τῷ 1490 ἔτει προεγράφη καὶ μέλος τι τοῦ κλάδου τούτου.

« Τὸ εἰς τὰς οίκογενείας τὰς ἀποτελούσας τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν τῆς Κερκύρᾳ κατὰ τὸ 1490 προεγράφεν μέλος τοῦ εἰρημένου κλάδου τῆς οίκογενείας Ἀργυροπούλων δονομάζετο Ἰωάννης, ὁ καὶ ἀλλαχοῦ δονομαζόμενος Καλογιάννης¹, ὃς πιστοῦται ἐξ ἀντιγράφου τῶν τοῦ ἔτους 1490 πρακτικῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν, στινα σώζονται εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον Κερκύρᾳς, ἐν οἵς εὑρίσκεται σημειούμενος Zuan Argiropulo (Ὀρα πελ. 281 τοῦ Vol. V Argomenti Diversi della Città di Corfù dall'anno 1599 al 1611, εἰς δν Τόμον ὑπάρχουσι τὰ ἀρχαιότερα τοῦ 1599 Πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν σελ. 289). «Ἐκ τίνος πράξεως τοῦ ἀλλοτε δημοσίου συμβολαιογράφου Κερκύρᾳς ιερέως Ἐμμανουὴλ τοῦ Τοξιώτου, ὑπὸ χρονολογίαν ιγ' (13) Ἰανουαρίου αφθ' (1509) ἐξακριβοῦται, δτι ὁ εἰρημένος Ἰωάννης ή Καλογιάννης ήτο υἱὸς Μάνου εἴτε Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἀργυροπούλου, καθ' & δὲ ἀναγράφεται ἐν τῇ αὐτῇ πράξει «κάτοικος Κορυφῶν» («Αφθ' ἡμέρα ιγ'. Ἰανουαρίου μηνός. Ο μισέρ Καλογιάννης Ἀργυρόπουλος τοῦ Μάνου, κάτοικος Κορυφῶν, δμολόγησε παρὼν, δτι ὠφείλει εἰς τὸ μερτικὸν αὐτοῦ ὑπόλοιπον δουκάτα ἔξη διὰ καβιάρι ὅποιο ἥγιόρασεν ἀπὸ τὸν παρὼν κυρ Νικόλαον τὸν Ἀσπρουκάνον. Ιδε Notajo Papa Mandi Toxioti, Pacco № 1910, Contratti e Testamenti dal anno 1503 al 1513).

«Ο Καλογιάννης οὗτος, ὁ καὶ Καρδακάρης ἐπιλεγόμενος, ὑπέργραψεν ἐν ἔτει 1544 καὶ ἀσθενής σημειοῦ τῇ 30 Ἰουλίου τοῦ ίδίου ἔτους, ἐν ταῖς πράξεσι τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Γχλαβᾶ, τοὺς ὀφειλέτας του (Pacco 1058 Contr. e Testam. dal 1534 al 1547 σελ. 111). Τοῦτον ἐν τῷ γενεαλογικῷ στέμματι διεστείλαμεν διὰ τοῦ ἀρ. 3.

«Αμέσως μετὰ τὸν Ἰωάννην ή Καλογιάννην τοῦτον καὶ δεύτερος κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἀπαντώμενος ἐν τοῖς ἀπὸ 30 Αὐγούστου

¹ "Ιδε τοῦ ἐν σ. Λζ' στέμματος ἀρ. 3.

1506 χρονολογουμένοις Πρακτικοῖς τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν Κερκύρας εἶναι ὁ Μάρκος Ἀργυρόπουλος (ἀρ. 4), δεστις ἐξηκολούθει ἀπὸ τοῦ εἰρημένου ἔτους μέχρι τοῦ 1574 νάποτελῇ μέρος τοῦ Συμβουλίου ("Ορα Vol. V Argomenti Diversi della Città di Corfù dal 1599 al 1611 καὶ Vol. 82 Cause con diversi pretendenti l'ingresso al Consiglio, Fil. VII. Σελ. 40). Μετὰ τὸ 1574 ἔτος ὁ Μάρκος (ἀρ. 4) ἀναγράφεται μόνον τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1575, ὅπότε ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐγχωρίου Ἀρχῆς, δηλ. ὑπὸ τῶν Συνδίκων τῆς πόλεως, ἵνα, ὡς προβενηκὼς τὴν ἡλικίαν καὶ ἀρχαῖον μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν εὐγενῶν, πιστώσῃ διὰ τῆς ἐνόρκου αὐτοῦ καταθέσεως περὶ τῆς ἐκπαλαιᾶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῶν εὐγενῶν συμμετοχῆς Νικολάου τινὸς Παλατιανοῦ ("Ορα Vol. 9 Argom. della Città dal 1530-1625. σελ. 353-354).

«Σύγχρονοι τῷ εἰρημένῳ Μάρκῳ (ἀρ. 4) ἀπαντῶνται ἐν τε τοῖς Πρακτικοῖς τῶν Συμβουλίων καὶ ἐν ταῖς Συμβολαιογραφικαῖς πράξεσιν οἱ Νικόλαος (ἀρ. 6) καὶ Ἀντώνιος (ἀρ. 5) Ἀργυρόπουλοι (Vol. II e V Argom. div. καὶ Vol. 82 Cause con diversi).

«Ἐν τινι τοῦ ἔτους αφοη' (1578) Καταλόγῳ τῶν τότε ἀδελφῶν τῆς ἐν τῇ πόλει Κερκύρας ἐκκλησίας τοῦ «Μεγάλου Σωτῆρος εἰς τὸ Ὁβρηοῦνι» νῦν τοῦ «Παντοκράτορος», σωζόμενῳ εἰς τὰς πράξεις τοῦ συμβολαιογράφου Στυλιανοῦ Ρίκκη (Libro Notajo Richi, Pacco 1729 Contr. e Testam. dal 1570 al 1596), ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ ὁ Νικόλαος Ἀργυρόπουλος (ἀρ. 6).

«Ἐν τινι ἀπὸ καὶ Ἰανουαρίου αφνε' (31 Ἰανουαρίου 1555) χρονολογουμένῃ πράξει, μισθωτηρίῳ τοῦ συμβολαιογράφου Κερκύρας Μιχαὴλ τοῦ Γκλαβᾶ (Vol. II, Pacco 1059 Contr. e Test. dal 1549 al 1555 σελ. 396) ἀναγράφονται αὐτολεξεὶ τὰ ἐπόμενα· ἡ αφνε' ἡμέρας καὶ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἴνδικτίωνος.. Ἐντὸς Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου τῆς Ὁθραΐδος — Κυρὰ Πελαγία μοναχὴ, ἡ κυρὰ Μπένα (= Βενεδίκτη) παροῦσα ὡμολόγησε δτὶ συνεφώνησε τὴν σήμερον μετὰ τοῦ παρόντος κυρ Βασιλείου Ἀργυροπούλου (ἀρ. 2) ἀγεψιοῦ αὐτῆς, υἱοῦ τοῦ ποτὲ κυρ Ἐμμανουὴλ (ἀρ. 1), ἀδελφοῦ αὐτῆς νομίμου ἐκ τῆς Ζακύνθου καὶ πακτώνει πρὸς αὐτὸν διὰ χρόνους ε'. ἐρχομένους, τὰ δύω κομμάτια ἀμπέλια, ἀπερ ἔχει κείμενα εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὸ ἐνα τὸ νέο ἀμπέλι λεγόμενο εἰς τὴν ῥάχην τοῦ κρητικοῦ τοῦ φουρκισμένου, ἀξινάρια δέκα τρία, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι εἰς τοῦ Μιχελί τὸ χωριό κτλ ».

«"Οθεν συμφώνως πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς τὰ προεκτεθέντα περὶ Καλογιάννη Ἀργυροπούλου (ἀρ. 3) καὶ περὶ Μάγου ή Ἐμπανουὴλ (ἀρ. 1) κατηρτίσαμεν τὰς ἀναμφισβητήτους βάσεις τοῦ γενεαλογικοῦ στέμματος, συνεχίσαντες αὐτὸ τῇ βοηθείᾳ ὡν παρακατιόντες θέλομεν σημειώσει ἐπαληθευτικῶν ἑγγράφων. οἷα ταὶ συμβόλαια, τὰ Πρακτικὰ τῶν Συμβουλίων τῶν εὐγενῶν, οἱ πρᾶξεις γεννήσεων καὶ ἀρραβώνων, ἐκ τῶν βιβλίων τῶν σχετικῶν ληφθέντα.

«"Οτι οἱ Μάρκος (ἀρ. 4) Ἀντώνιος (ἀρ. 5) καὶ Νικόλαος (ἀρ. 6) ἦσαν ἀδελφοί, ἔξαριθμοι ἐκ τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1542 πράξεως τοῦ τότε συμβολαιογράφου Κερκύρας Μιχαὴλ Γκλαζᾶ (Pacco 1058 Vol. I Contr. e Test. dal 1534 al 1547 σελ. 105^ο), ἢτις ἐπὶ λέξει διαλαμβάνει καὶ τὰ ἔπιτις. «Μισέρ Ἀντώνιος Ἀργυρόπουλος παρὼν ὅμολογησεν δτι ἐποίησε κουμέσιον αὐτοῦ καὶ ἐπίτροπον τὸν κύριον Μάρκον ἀδελφὸν αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ παντοῖα πράγματα τῆς προικὸς αὐτοῦ», καὶ ἐκ τῶν ἀπὸ 26 Μαΐου 1575 καὶ 22 Ιουνίου 1575 δύο πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Κερκύρας Σπυρίδωνος Τριανταφύλλου. Καὶ διὰ μὲν τῆς πρώτης αὐτῶν οἱ αὐτοὶ ἀδελφοὶ Μάρκος (ἀρ. 4) καὶ Νικόλαος (ἀρ. 6), ἔχοντες μεταξύ των διαφορὰς συμφερόντων, ἐκ συμφώνου ἐκλέγουσι, πρὸς συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διενέξεως των, διαιτητάς· διὰ δὲ τῆς δευτέρας (22 Ιουνίου 1575) οἱ ἐκλεχθέντες διαιτηταὶ ἀπεφάσισαν περὶ τοῦ πρακτέου ("Ορα σελ. νεωτέρας ἀριθμήσεως 112 καὶ 129^ο τοῦ Pacco 1924 Notajo Spiridione Trandafilo, Vol. IV in Quinternetti 5 Contr e Testam. del 1575 e 1576).

«"Οτι δὲ πατήρ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν Μάρκου (ἀρ. 4), Ἀντώνιος (ἀρ. 5) καὶ Νικολάου (ἀρ. 6) ἵτο ὁ Καλογιάννης (ἀρ. 3) ὁ καὶ πρῶτος ἀπαντώμενος εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν Κερκύρας τῷ 1490 ἔτει ὑπὸ τὸ ὄνομα Giani Argiroculo καὶ εἰς ἄλλων ἐτῶν συμβούλια ὑπὸ τὸ ὄνομα Zuan Argiroculo, τεκμαρόμεθα ἐκ τοῦ δτι τότε οὐδεὶς ἄλλος μετὰ τὸν Καλογιάννην ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Συμβουλίου πλὴν τῶν τριῶν τούτων Ἀργυροπούλων, κληρονομησάντων ἀπ' εὐθείας τὸ τῆς εἰς αὐτὸ συμμετοχῆς δικαίωμα τοῦ πατρός των Zuan Argiroculo, τοῦ καὶ μόνου εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ ἀπαντωμένου. Ο δὲ Βασίλειος (ἀρ. 2) δὲν ἀπαντᾶται ἐν τοῖς Συμβουλίοις τῶν εὐγενῶν, οὐδὲ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δτι ἐνυμφεύθη καὶ ἐτε-

κνογόνησε, δπερ δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἑγγράφων, ἔλαχον τῆς εὐγενείας, μὴ συμμετασχόντος τοῦ πατρὸς, κατὰ τὰ τότε νενομισμένα.

«Ἐκ τῶν εἰρημένων τριῶν ἀδελφῶν (ἀρ. 4, 5, 6) μόνος ὁ Ἀντώνιος ἦτο ἑγγαμος, νυμφευθεὶς τὴν Κιάρχην (Φωτεινήν), θυγατέρα τοῦ εὐγενοῦς καὶ βαρώνου Πέτρου Ὁφιομάχου, καθὼς πιστοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ θ' Νοεμβρίου αφιμβ' (9 Νοεμβρίου 1542) ἐπιτροπικοῦ ἑγγράφου τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Γκλαζᾶ, ἔχοντος οὕτω· «Κυράτζα Κιάρχη, θυγάτηρ τοῦ ποτὲ μισέρο Πιέρου Ὁφιομάχου, παροῦσα ώμολόγησεν ὅτι ἐποίησε κουμέσιον αὐτῆς καθολικὸν καὶ τζενεράλ, ώς τὸ ἕδιον σῶμα αὐτῆς, τὸν μισέρο Αντώνιον Ἀργυρόπουλον, ἀνδρα αὐτῆς, εἰς τὰ πράγματα τὰ δλα, τοῦ ποτὲ πατρὸς αὐτῆς μισέρο Πιέρου» ("Ορα Pacco 1058 M. Glavas Gontr. e test. dal 1534 al 1547 σελ. 105^ο). Τπάρχει δὲ καὶ ἀλλο ἑγγραφον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1541, ἔχον ἐν περιλήψει ώς ἐπεταῖ· «Ἡμέρα ζ'. τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς Κυράτζα Κιάρχ Θιουμάχενα, συμβία τοῦ χυρίου Αντωνίου Ἀργυροπούλου, παροῦσα δμολόγησεν ὅτι ἐπειδὴ τὸν παρόντα Κον Αὔγουστιν Βιτούλαν ἔχαμε κουμέσιον αὐτῆς εἰς τὰ πράγματα δλα τῆς προικὸς αὐτῆς, δπερ ἔχει νὰ λάβῃ καὶ κανεὶς δὲν τοῦ δίδει τίποτε».

«Ο Μάρκος (ἀρ. 4), ώς προερρήθη, ἀπετέλει μέρος τοῦ Συμβουλίου μέχρι τοῦ 1574, ἐτελεύτησε δὲ μετὰ τὸ 1575 ("Ορα Πρακτικὰ Συμβουλίου τοῦ 1574 ἐν Vol. II Argomenti div καὶ Vol. V ὄμοιως").

«Ο Νικόλαος (ἀρ. 6) φαίνεται λαμβάνων μέρος εἰς τὰ Συμβούλια τῶν εὐγενῶν μέχρι τοῦ ἔτους 1582 (Argom Div. Vol. II). Μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο οὐδὲν ἔτερον μέλος τῆς οἰκογενείας Ἀργυροπούλων ἀπαντᾶται εἰς τὰ Συμβούλια τῶν εὐγενῶν πλὴν τοῦ Ἀρσενίου (ἀρ. 7), δεστις κατὰ τὸ 1591 τὸ πρώτον ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Συμβουλίου, ώς τότε συμπληρώσας τὸ είκοστὸν ἔτος καὶ κατὰ τὰ νενομισμένα εἰςαχθεὶς εἰς τὸ Συμβούλιον ("Ορα Πρακτ. Συμβ. 21 Νόρ. 1591 Arg. div. Vol. II).

«Ο ἐν προχειμένῳ Ἀρσένιος (ἀρ. 7) ἦτο υἱὸς τοῦ Αντωνίου (ἀρ. 5) καὶ ὁ μόνος συνεχίζων κατὰ τὴν εἰρημένην ἐποχὴν τὴν διαδοχικὴν σειρὰν τῶν Ἀργυροπουλῶν, καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ, καθ' δον ἀλλος τις ἑγγαμος ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Αντωνίου (ἀρ. 5) δὲν ἀπαντᾶται. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἀρσένιος (ἀρ. 7) μόνος κατέλιπεν ἀπογόνους, ώς ἐν τοῖς ἐπομένοις θέλομεν ἀποδεῖξει.

Τῷ Ἀρσενίῳ τούτῳ (ἀρ. 7) τέκνα ἑγεννήθησαν Δῆμος (ἀρ. 8) καὶ

Μάρκος (ἀρ. 9) ὁ καὶ ἐπιλεγόμενος Ἀντίοχος, καθ' ἂν ἔξαγεται ἐκ τινος πράξεως τοῦ 1636, τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου (Vol. 34 Contr. e test.). Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς πόλεως μετώχησεν εἰς τὸ προάστειον Ἀνεμομύλου Γαρίτζης, καὶ ἀπώλεσε τὴν εὐγένειαν ἐνεκα τοῦ ἐν ἔτει 1613 γάμου του μετὰ τῆς Ἀνθούλας τοῦ Νικολάου Κουλούρη ("Ορα Προικών Συμβόλαιων τῆς 4 Νοεμβρίου 1613, τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου Racco 2004") μὴ χνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Οἱ δὲ ἐν Γαρίτζῃ πολλαπλασιασθέντες καὶ εἰς διεφόρους κλάδους διαιρεθέντες ἀπόγονοι τοῦ Μάρκου ("Ορα Βιβλία ἐκκλησιῶν Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου καὶ Ἅγίου Νικολάου τῶν Ξένων Γαρίτζης) ἔκτοτε ὅμοίως ἀπώλεσαν τὴν προνομίαν τῆς ψήφου ἐν τῷ Συμβουλίῳ, ἀποκλεισθέντες τῆς εἰς τοῦτο συμμετοχῆς. Ἐτερος δὲ υἱὸς τοῦ Ἀρσενίου (ἀρ. 7) ὑπῆρξεν ὁ Ἀντώνιος (ἀρ. 10). Ἀπὸ τούτου ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς γενεᾶς, μέχρι τοῦ τέλους σχεδὸν τῆς δεκάτης ὀγδόης ἐκατοντακετηρίδος, συνεχίζεται ἡ διαδοχικὴ σειρὰ τῶν εὐγενῶν τοῦ Συμβουλίου Ἀργυροπούλων. Τότε δὲ ἔξελιπον, ὑφισταμένων ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν ἄλλων Ἀργυροπούλων ἐν Κερκύρᾳ, οὐδὲν χοινὸν πλὴν τοῦ ἐπιθέτου ἔχόντων μετὰ τῶν ἐκλειπόντων ὅμωνύμων εὐγενῶν.

«Οἱ τρεῖς οὗτοι ἀδελφοί, Δῆμος (ἀρ. 8), Μάρκος (ἀρ. 9) καὶ Ἀντώνιος (ἀρ. 10) εἶναι οἱ μόνοι ἀναγραφόμενοι ἐν τῷ *Libro d'Oro* τῶν εὐγενῶν οἴκων τῆς Κερκύρας, οὗ ἀντίγραφον διεσώθη ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακίῳ Κερκύρας.

«Ἡ Χρυσόβιβλος αὕτη εἶναι ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένον καὶ ἀτελὲς ἀντίγραφον, μετὰ νεωτέρων προσθηκῶν καὶ προσφάτως συντεταγμένου Πίνακος οίκοσήμων, τῆς ἐπὶ τῆς γαλλικῆς κατοχῆς τῆς Κερκύρας (1797) κακίστης γνησίας Χρυσοβίβλου. Διαλαμβάνουσα δὲ αὕτη ἡ ἐν τῷ Ἀρχειοφυλακίῳ σωζομένη Χρυσόβιβλος τὰ δύναματα τῶν εὐγενῶν οἴκογενειῶν καὶ οὐκ δλίγας χρονολογίας γεννήσεων τῶν ἀποτελούντων τὰς οίκογενείας ταύτας μελῶν παραλείπει διάφορα ἄλλα δύναματα, χρονολογίας γεννήσεων καὶ πατρωνυμίας.

«Τῆς δὲ οίκογενείας Ἀργυροπούλου μόνον τὰ τρία ταῦτα μέλη (ἀρ. 8, 9, 10) δίνευ χρονολογίας γεννήσεων καὶ δίνευ πατρωνυμίας διαλαμβάνουσα, σημειοῖς τὴν λέξιν Fratelli. Πρὸ δὲ τοῦ δύναματος τοῦ Ἀντώνιου (ἀρ. 10) τίθεται τὸ ἔτος 1588, καὶ παρ' αὐτῷ ἡμιτελῶς γεγραμμένη ἡ λέξις Comparsa, δηλ. ἐμφάνισις, τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ, δτι ἡ παρά

τὸ ὄνομα Antonio τεθεῖσα χρονολογία 1588 δὲν εἶναι ἡ συνήθως τιθεμένη πρὸς δήλωσιν τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως τοῦ προεώπου, εἰς οὖ τὸ ὄνομα παρετέθη, ἀλλὰ τὸ ἔτος τῆς ἐμφανίσεως του ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου, καθ' ὃ συμπληρώσαντος τὸ είκοστὸν τῆς ἡλικίας, ὥπως τύχη τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος εὐγενείας, δηλονότι τῆς ψήφου ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῶν εὐγενῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο οὐδεὶς ἀπελάμβανεν, ἀν μὴ εἶχε συμπεπληρωμένον τὸ είκοστὸν τῆς ἡλικίας, εἰμὴ μόνον οἱ ἔχοντες δίπλωμα ἐπιστήμης. Τῶν δὲ τοιούτων ἐμφανίσεων, αἵτινες ἐλέγοντο καὶ *Comparse* ἡ *Presentazioni* per l'età, πλεῖσται δσαι περιέχονται ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῦ Συμβουλίου, ἐν τοῖς τόμοις *Argomenti Diversi*, καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων πλὴν τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων καὶ τῶν βιβλίων τῶν ἐκκλησιῶν ἀριστερᾶς συνήθως τὰς πρὸς καταρτισμὸν γενεαλογικῶν στεμμάτων ἡμετέρας πληροφορίας.

«Εἰς τὸν ἐν τέλει τῆς Χρυσοβίβλου ταύτης προστεθειμένον Πίνακα τῶν οἰκοσήμων δὲν περιεσώθη τὸ τῆς οἰκογενείας Ἀργυροπούλων, περὶ οὗ εὔλογος ἡ εἰκασία, διὰ τῆς ἐν λόγῳ οἰκογενείας τὸ οἰκόσημον θὰ ἦτο κοινὸν μετὰ τοῦ οἰκοσήμου τῶν ἐν Ζακύνθῳ καὶ τῶν Βυζαντινῶν Ἀργυροπούλων.

«Οτι ὁ Δῆμος (ἀρ. 8), Μάρκος ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀντίοχος (ἀρ. 9) καὶ Ἀντώνιος (ἀρ. 10) ἡσαν ἀδελφοί καὶ τέκνα τοῦ Ἀριενίου (ἀρ. 7)¹, ἀριδήλως προκύπτει ἐκ πολλῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, ἴδιως δ' ἐκ τῆς μεταξὺ αὐτῶν γενομένης διανομῆς τῆς πατρικῆς περιουσίας τῇ 1 Ἰουλίου 1617 διὰ πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου (Pacco 2006 Teofilo Vrisinioti Vol. VIII. Contr. e Test. dal 1616 al 1619) καὶ ἐξ ἑτέρας διανομῆς τῆς 10 Ἰουνίου 1621 ἐν σελ. 481 τῶν πράξεων τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου (Vol. XV Contr. e Test del 1621 al 1622). Τῆς πράξεως δὲ ταύτης ἡ ἀρχὴ ἔχει ὡς ἔξτις: «Ἐν Χριστοῦ δύναματι Ἀμήν. 1621 ἡμέρᾳ 10 τοῦ Ἰουνίου μηνὸς, ἐπειδὴ οἱ παρόντες αὐτάδελφοι, δῆλον οἱ μισέρ Δημήτριος, μισέρ Ἀντώνιος καὶ μισέρ Μάρκος Ἀργυρόπουλος, τοῦ ποτὲ μισέρ Ἀρσενίου, θέλουν νὰ ἡμοιράσσουν τὰ πράγματα αὐτῶν καὶ νὰ ἐγνωριστῇ καὶ τὸ μερίδιόν τους κτλ.» (Ὀρχ Vol XI τῶν πράξεων Μιχαὴλ Ἀσημοπούλου σελ.

¹ Ο Ἀντώνιος οὗτος μνημονεύεται τῷ 1613 ὡς ποτὲ ἐν τῷ προικῷ συμβολαίῳ τοῦ σιοῦ αὐτοῦ Μάρκου (ἀρ. 9), συνταχθέντι τῇ 4 Νοεμβρίου 1613 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου, ὥστε κατ' ἔκεινο τὸ ἔτος δὲν Εζη πλέον.

87 πρᾶξιν πωλητήριον ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1614, δι' ἣς ὁ Μιχαὴλ 'Ρίκης πωλεῖ πρὸς τοὺς ἀδελφούς 'Αντώνιον καὶ Μᾶρκον 'Αργυροπούλους « ἐναν ἀργαστῆρι δίχτια φουρνίδα κάθεν πρᾶγμα ».

« Ο Δῆμος (ἀρ. 8) δὲν φαίνεται ἔγγαμος, οὔτε κατέλιπε τέκνος νόμιμα, ως ἐξ ἐπανειλημμένων ἐρευνῶν προέκυψεν.

« Ο Μᾶρκος (ἀρ. 9) ἐνυμφεύθη τῷ 1613, εἰς μὲν πρῶτον γάμον, ως εἴρηται, τὴν Ἀνθοῦλαν Νικολάου Κουλούρη, ως ἐξακριβοῦται ἐκ τοῦ προτεκτοῦ συμβολαίου ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1613, τοῦ συμβολαιογράφου Θεοφίλου Βρυζινιώτου, εἰς δὲ δεύτερον γάμον τῷ 1629 τὴν Φραγκίσκαν Εὐδοκίαν, ως ἐξάγεται ἐκ τῆς σχετικῆς ἀδείας γάμου τοῦ πρωτοπαπᾶ Γρηγορίου Φλόρου ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1629, ὑπαρχούσης εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπὶ τοῦ εἰρημένου πρωτοπαπᾶ Κερκύρας 'Αρραβώνων (σελ. 115). Ο Μᾶρκος (ἀρ. 9) ἐκ τῆς Φραγκίσκης Εὐδοκίας ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Ἰωάννην (Τζανέτον), νυμφευθέντα ἐν Ἰανουαρίῳ τοῦ 1649 τὴν Μαρίαν Θυγατέρα τοῦ εὐγενοῦς Κερκύρας Δρόσκου Καλογερᾶ (« Όρα γενεαλογικὸν στέμμα ἀρ. 11).

« Ο 'Αντώνιος (ἀρ. 10) ἡτο ἔγγαμος καὶ ἔτεκε τὸν Σάντον (ἀρ. 12) καὶ τὸν ὄμώνυμον τῷ πάππῳ 'Αρσένιον (ἀρ. 13). Ο περὶ τοῦ ὁ λόγος 'Αντώνιος (ἀρ. 10), ως ἐξάγεται ἐκ τῆς παρατιθεμένης ὡδε ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1657 πρᾶξεως τοῦ συμβολαιογράφου Γεωργίου 'Ασημοπούλου (Vol. 82 Contr. e Test dell'anno 1657 σελ. 325) δὲν ἔζη τὸ 1657. « Ήμέρα 17 Ἀπριλίου 1657. Ἐπειδὴ ὁ παρὼν μισέρ Ζαχαρίας ὁ 'Ροδόσταμος, εἶχεν ἀγοράστει ἀπὸ τὸν ποτὲ μισέρ 'Αντώνιον 'Αργυρόπουλον (ἀρ. 10) τοῦ ποτὲ μισέρ 'Αρσενίου (ἀρ. 7) τινὰ ἐλέῖκα δένδρα ριζάρια 16 εἰς Γαστοῦρι, πλησίον τοῦ μισέρ Μάρκου 'Αργυροπούλου (ἀρ. 9) ως φαίνεται εἰς τὸ Ἰνστρουμέντο 1646 Μαρτίου 19, ἐμοῦ πρᾶξεως, διὰ τοῦτο ὁ ἀνωθεν μισέρ Ζαχαρίας ἐλαβεν εἰς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸν παρόντα μισέρ 'Αρσενίου 'Αργυρόπουλον (ἀρ. 13) τοῦ ἀνωθεν ποτὲ 'Αντωνίου (ἀρ. 10) κτλ.».

« Ο Μᾶρκος (ἀρ. 9) καὶ ὁ 'Αντώνιος (ἀρ. 10) ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰ ἔτη 1620 καὶ 1624 καὶ ἐπόμενα (« Όρα Συνεδρίαν 2 Δεκεμβρίου 1624 ἐν Vol. III Argom. div. della città) Ο δὲ τελευταῖος (ἀρ. 10) φαίνεται ἐκλεχθεὶς τῇ 2 Δεκεμβρίου 1624 Scrivano agli sachi di Spilea, δηλ. Γραμματεὺς τῆς Δημοσίας Ἀλαταποθήκης (« Όρα Vol. II Argom. div. ἐν τοῖς Ηρακτικοῖς τῆς 2 Δεκεμβρίου 1624).

«Έκ τῶν τέκνων τοῦ Ἀντωνίου (ἀρ. 10) ὁ μὲν Σάντος (ἀρ. 13) εἰς πρῶτον γάμον ἐνυμφεύθη τῇ 12 Νοεμβρίου 1665 τὴν Τζανέταν, θυγατέρα τοῦ ἐξ εὐγενῶν Κερκύρας Πέτρου Βαρβάτη (οἱ ἀπόδγονοι τούτου ἐτιμήθησαν· βραδύτερον ὑπὸ τῆς Ἐνετικῆς Κυθερώνησεως διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Κόμιτος), ως ἐξάγεται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἀπὸ 1645 ἕως 1675 Ἀρρχβωνοστεφανωμάτων τοῦ πρωτοπαπᾶ Θεοδοσίου Φλόρου, εἰς δὲ δεύτερον γάμον τῷ ἔτει 1686 τὴν Ζαφειρούλαν, θυγατέρα τοῦ Νικολάου Οὐγκλέση, ἐξ εὐγενοῦς Κερκυραϊκοῦ οἶκου, ως ἐξάγεται ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Χριστοδούλου Βουλγάρεως τοῦ 1675-1693.

«Ο Ἀρσένιος (ἀρ. 13) ἦλθεν εἰς πρῶτον γάμον τῷ 1662 μετὰ τῆς Ρίγως. θυγατρὸς τοῦ Βικεντίου Φιλίου, εἰς εὐγενῆ ἐπίστης οἶκον τῆς Κερκύρας ἀνήκοντος ("Ορα βιβλίον Sponsati sotto il Protopapa Teodosio Floro dal 1645 al 1675). Καὶ ὁ μὲν Ἀρσένιος (ἀρ. 13) δὲν ἀπέκτησε τέκνα, ως προκύπτει ἐξ ἐπανειλημμένων ἀναζητήσεων εἰς τὰ οἰκεῖα βιβλία τοῦ Ἀρχειοφυλακείου, Ἐκκλησιῶν κτλ. Ο δὲ Σάντος (ἀρ. 12) ἐκ τοῦ δευτέρου του γάμου μετὰ τῆς Ζαφειρούλας Νικολάου Οὐγκλέση ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Δῆμον (ἀρ. 14), γεννηθέντα τῷ 1687, καὶ τὸν Νικόλαον, νυμφευθέντα τῷ 1690 τὴν Ἀδριανὴν. θυγατέρα Σταυρατέλου Παπαδοπούλου ἐκ τοῦ προαστείου Ἀνεμομύλου ("Ορα βιβλίον Ἀρρχβωνοστεφανωμάτων τοῦ πρωτοπαπᾶ Κερκύρας Χριστοδούλου Βουλγάρεως 1675-1693).

«Η τοῦ Δήμου (ἀρ. 14) γέννησις τῷ 1687 προκύπτει ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1707, δτε συνεπλήρωσε τὸ είκοστὸν ἔτος τῆς ἥλικίας, ἐμφανίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου, ἵνα εἰσαχθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὰ νενομισμένα ("Ορα Vol. Argom. div. τοῦ 1707 Πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου, ἐξ ὧν προκύπτει ὁ κατ' αὐτὸν τὸ ἔτος ἐπισυμβάς θάνατος τοῦ πατρὸς του Σάντου (ἀρ. 12)). Τοῦ δὲ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νικολάου (ἀρ. 15) ἡ γεννητήριος πρᾶξις δὲν ἀναγράφεται εἰς οὐδὲν τῶν βιβλίων τῶν ἐκκλησιῶν δτινχ ἐξήτασσα · Η ὑπαρξίας του δμως ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Βιβλίου Ἀρρχβωνων τοῦ πρωτοπαπᾶ Χριστοδούλου Βουλγάρεως τοῦ 1675-1693, ἐκ τοῦ ὅποιου ἐξάγομεν τὴν ἐπομένην ἀδειαν γάμου (σελ. 613 ιγ' Ἰαννουαρίου 1690), εἰς ἣν γίνεται μνεία καὶ τοῦ πατρὸς του Σάντου (ἀρ. 13). «Ιαννουαρίου ιη' αχι' (1690) · «Ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἡμέτερε ἱερομόναχε Κυρ Δανιήλ Στεβενῆ, Εἰρήνη Σοι.